

Arrest

**nr. 67 104 van 22 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DEFRANCO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 oktober 2007 verkrijgt verzoeker een visum voor kort verblijf in België.

Op 1 december 2007 treedt verzoeker in het huwelijk met mevrouw A.M. van Belgische nationaliteit.

Op 8 januari 2008 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in.

Op 31 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 25 mei 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 1 december 2009 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk.

Op 9 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 juni 2011. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 57 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op-verblijf van A.C. geboren te B. (...), op (in) (...) van Turkije nationaliteit

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing :

Art 42 septies van de wet van 15.12.1980: de minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

De betrokkene huwde op 01.12.07 met de Belgische onderdane M.A. (...). Als een gevolg van dit huwelijk heeft hij op 08.01.2008 een aanvraag vestiging ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote overeenkomstig het toenmalige art 40 van de wet van 15.12.1980. Hij verkreeg een F kaart op 25.05.2009. Op 01.12.2009 werd de betrokkene door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk. De correctionele rechtbank heeft de betrokkene schuldig bevonden aan (p 1-2 van het vonnis).

"...tenlastelegging A" het laten opmaken en ondertekenen van een huwelijksakte door de Ambtenaar van de Burgerlijke stand te Herent, terwijl de gegeven toestemming in hoofde van de beklaagde niet gericht is op het bereiken van de bij het ondertekenen van een huwelijksakte normaal te verwachten doelstelling, zijnde het opbouwen van een duurzame levensgemeenschap, met andere woorden middels dit huwelijk enkel te hebben beoogd het onder tenlastelegging B vermelde misdrijf te plegen en op termijn de Belgische nationaliteit te kunnen verwerven en door deze akte aan te wenden in de procedure tot verkrijging van verblijfsrecht in het Rijk en vervolgens op grond hiervan verblijfsdocumenten te verkrijgen zodoende hij zich onbeperkt in het Rijk kon vestigen..." en "...tenlastelegging B: Een huwelijk te hebben afgesloten in de omstandigheden bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, te weten een huwelijk waarbij uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde..."

De Dienst Vreemdelingenzaken kreeg op 04.03.2011 bevestiging dat dit vonnis in ^kracht van gewijsde is. De betrokkene werd veroordeeld tot een werkstraf en een geldboete. De betrokkene heeft met andere woorden onwettige middelen gebruikt om beroep te kunnen doen op de Belgische procedures tot gezinshereniging. Hij had in werkelijkheid niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap met een Belgische onderdane aan te gaan. Wel integendeel, uit het vonnis blijkt dat hij een relatie had én religieus gehuwd was met een Turkse dame tijdens zijn huwelijk met Mevr. M. (...). Betrokkenes verblijfsrecht is het direct gevolg van intellectuele fraude en feiten van openbare orde. Als een gevolg wordt zijn recht op vestiging ingetrokken. (...)"

2. Rechtspleging

Ter terechtzitting werpt de raadsman van verzoekende partij op dat de nota door verwerende partij te laat is ingediend en aldus uit de debatten dient te worden geweerd.

Overeenkomstig 39/72, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit de rechtsplegingsstukken blijkt dat verwerende partij per brief van 29 juli 2011 in kennis werd gesteld van het verzoekschrift waarbij beroep wordt ingediend tegen de beslissing van 9 juni 2011. De laatste nuttige dag voor de indiening van de nota met opmerkingen was 8 augustus 2011. Uit de rechtsplegingsstukken blijkt dat de nota met opmerkingen per aangetekende zending is verstuurd op 8 augustus 2011. Derhalve werd de nota met opmerkingen tijdig ingediend en kan er niet worden voldaan aan de vraag van verzoekende partij om de nota uit de debatten te weren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Schending van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Voor de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel het grondgebied te verlaten beroept de Dienst Vreemdelingenzaken zich op artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

Dat echter op heden zijn huwelijk nog steeds niet is nietig verklaard. Dat verzoeker immers hoger beroep heeft aangetekend tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven die het huwelijk van verzoeker en mevrouw M. (...) nietig heeft verklaard. Dat deze zaak hangende is voor het Hof van Beroep te Brussel om gepleit te worden. Dat op heden nog geen pleitdatum bekend is.

2.1.

Dat verzoeker in zijn procedureakte in graad van beroep op een gefundeerde wijze aantoont dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg dient hervormd. De rechter is immers van oordeel dat verzoeker een huwelijk met mevrouw M. (...) is aangegaan met als enig doel om in België een verblijfsrecht en desgevallend ook de Belgische nationaliteit te bekomen. Volgens de rechter a quo is er sprake van een schijnhuwelijk. Dit standpunt kan niet worden begrepen.

Volgens artikel 146 bis B.W. is er sprake van een schijnhuwelijk, wanneer ondanks de gegeven formele toestemming tot het huwelijk, uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde. Het materieel element van het misdrijf bestaat derhalve uit het sluiten van een huwelijk. Voor wat betreft het moreel element van het misdrijf is het vereist dat de intentie van minstens één van de echtgenoten bij het aangaan van het huwelijk kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van een gehuwde. Het feit dat de intentie “kennelijk” niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap betekent dat er redelijkerwijze niet kan worden getwijfeld aan de intentie van één van de echtgenoten om geen duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. De intentie bij het aangaan van een schijnhuwelijk is volgens artikel 146 bis B.W. niet gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar “enkel” op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Enkel wanneer minstens één van de echtgenoten de intentie heeft een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en niet tevens de bedoeling heeft om een duurzame levensgemeenschap te creëren, wordt er derhalve een strafbaar schijnhuwelijk gesloten. Echtgenoten die een huwelijk aangaan om een verblijfsrechtelijke redenen, maar die tevens de bedoeling hebben om een duurzame levensgemeenschap te creëren, sluiten derhalve een geldig huwelijk (C. IDOMON, “Schijnhuwelijken”, In X., Strafrecht en strafvordering. Artikelsgewijze commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer, 1-38). De intentie van de echtgenoten en dus het al dan niet bestaan van een schijnhuwelijk, moet in ieder geval “uit een geheel van omstandigheden worden afgeleid”.

De daadwerkelijke samenwoning die een zekere continuïteit vertoont en waarbij de facto een levensgemeenschap wordt gevormd, maakt een belangrijk gegeven uit om het bestaan van een schijnhuwelijk uit te sluiten (C. IDOMON, o.c.).

Vergelijk:

“Het enige criterium om te bepalen of er sprake is van een schijnhuwelijk is wanneer er geen intentie is om samen te leven (Luik 13 februari 2007, J. T. 2007, afl 6272, 485)

2.2.

Het is niet voor redelijke betwisting vatbaar dat verzoeker en mevrouw M. (...) sedert november 2007 ononderbroken met elkaar in België samenleven en een duurzame levensgemeenschap tot stand hebben gebracht, hetgeen door diverse getuigen alsook door mevrouw M. (...) zelf wordt bevestigd. Verzoeker heeft de taal aangeleerd (stuk 12) en heeft zich in het sociaal leven in België geïntegreerd (stuk 13). Hij heeft in België gedurende één jaar als magazijnier gewerkt bij de firma (...) N.V. (stuk 14). Na de sluiting van het bedrijf werkte verzoeker vervolgens bij de firma (...) (stuk 15). Vervolgens heeft hij een bouwopleiding gevolgd (stuk 16). Momenteel is verzoeker werkzaam als magazijnier (stuk 17). Verzoeker heeft de intentie om met mevrouw M. (...) een bouwbedrijf uit te bouwen en heeft deze intentie ook ten aanzien van derden geuit (stuk 16). Verzoeker heeft samen met mevrouw M. (...) de woning te (...) aangekocht en heeft deze woning eigenhandig gerenoveerd. Verzoeker heeft zich verbonden tot terugbetaling van de helft van de hypothecaire lening (stuk 18). Verzoeker deelt tevens in de kosten van het dagelijks leven. Verzoeker en mevrouw M. (...) worden samen in het straatbeeld gezien en worden door burens, kennissen en vrienden als een koppel beschouwd (stuk 19). Sedert november 2007 tot op heden wonen verzoeker en mevrouw M. (...) onafgebroken samen als een gehuwd koppel, hetgeen ook door mevrouw M. (...) wordt bevestigd. De relatie van partijen is tot op heden derhalve niet beëindigd.

Met andere woorden heeft verzoeker zich goed in België geïntegreerd en heeft hij met mevrouw M. (...) een duurzame levensgemeenschap tot stand gebracht.

2.3.

Het feit dat verzoeker hier in België zowel een burgerlijk als een religieus huwelijk (voor een Imam) met mevrouw M. (...) aanging, is het bewijs bij uitstek dat hij uit liefde met mevrouw M. (...) is gehuwd. Verzoeker is immers een zeer gelovig persoon en een praktiserend moslim.

Mevrouw M. (...) is tot op heden van mening dat het niet het doel van verzoeker was om met haar te huwen voor een visum vermits hij in eerste instantie wou dat zij haar leven met hem in Turkije zou doorbrengen (stuk 20). Bovendien zijn partijen eerst volgens de Belgische wetgeving gehuwd en vervolgens volgens de Turkse wetgeving en niet omgekeerd. Hieruit leidt mevrouw M. (...) nogmaals af dat verzoeker wel degelijk voor haar persoon heeft gekozen. Uit het geheel van voormelde omstandigheden blijkt derhalve niet dat de intentie van verzoeker bij het aangaan van het kwestieuze huwelijk "enkel" op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel was gericht.

Verzoeker en mevrouw M. (...) zijn van oordeel dat zij beiden door de politie onder druk werden gezet om het vermeende religieus huwelijk met S. (...) te erkennen respectievelijk om een klacht in te dienen en de kwestieuze chatberichten aan de politie te overhandigen. Mevrouw M. (...) is er evenwel tot op heden van overtuigd dat verzoeker niet omwille van verblijfsrechtelijke redenen met haar is gehuwd. Verzoeker is van oordeel dat de rechter a quo ten onrechte heeft verwezen naar zogenaamd; drie negatieve samenwoningcontroles die op het adres van appellanten werden uitgevoerd. Deze controles werden overdag uitgevoerd, op een ogenblik dat zowel verzoeker als mevrouw M. (...) uit werken waren. Indien deze controles 's avonds of 's nachts zouden zijn uitgevoerd, zou kunnen zijn vastgesteld dat appellant en mevrouw M. (...) wel degelijk samenwonen in de woning die zij gezamenlijk hebben aangekocht.

Ook het leeftijdsverschil tussen partijen is geen toereikend argument. Partijen verschillen slechts 16 jaar, hetgeen geenszins onoverkomelijk is. Ook het argument dat verzoeker het geboortjaar van mevrouw M. (...) niet kon opgeven, is geenszins dienend. Verzoeker weet wel degelijk op welke dag mevrouw M. (...) verjaart, m.n. 18 januari. Het is in de cultuur van verzoeker evenwel niet vreemd dat men het geboortjaar van naaste familieleden niet kent.

Voor wat betreft het vermeende huwelijk met S. (...), wensen partijen te benadrukken dat dit vermeende huwelijk ooit officieel werd geregistreerd. Het is wel zo dat de familie van verzoeker, verzoeker wenste uit te huwelijken aan S. (...). Dit is de gebruikelijke gang van zaken in de Koerdische cultuur. Toen de familie van verzoeker vernam dat hij nauwe contacten had met een westerse vrouw, m.n. mevrouw M. (...), hebben beide families een vermeend huwelijk tussen verzoeker en S. (...) geregeld. Verzoeker had S. (...) nooit ontmoet. S. (...) is inmiddels in de familie van verzoeker opgenomen. Indien verzoeker S. (...) zou uitstoten, zou de familie van S. (...) eerwraak nemen op verzoeker en zijn familie.

2.4.

Appellanten zijn dan ook van oordeel dat het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven van 12 april 2010 verkeerdelijk en ontoereikend is gemotiveerd. Tevergeefs verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar het correctionele vonnis van de rechtbank van Leuven dd. 1/12/2009 om haar beslissing te gronden op artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980. Het komt immers enkel en alleen aan de burgerlijke rechter toe te oordelen of zij zich gebonden acht door het gezag van gewijsde van de correctionele rechter die besliste dat er sprake is van een schijnhuwelijk. De dienst vreemdelingenzaken kan zich geenszins in de plaats van de gerechtelijke macht stellen. Immers en indien het Hof van Beroep het huwelijk van verzoeker niet nietig verklaard, heeft dit als noodzakelijke consequentie dat het Hof van oordeel is dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk en dus van fraude.

Dat dus op heden en minstens tot de uitspraak van het Hof van Beroep het niet naar het genoegen van recht definitief vaststaat dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk en dus van fraude. Dat artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 dus ten onrechte door de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingeroepen ter motivering van haar beslissing.”

3.2. Het wordt niet betwist dat verzoeker een verblijfsrecht kreeg in functie van zijn huwelijk met de Belgische onderdaan. Het wordt evenmin betwist dat verweerder het verblijfsrecht beëindigde op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is evenwel de mening toegedaan dat verweerder voorbarig tot de conclusie is gekomen dat er sprake is van een schijnhuwelijk en van fraude en aldus onterecht toepassing maakte van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende:

“(…) Op 01.12.2009 werd de betrokkene door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk. De correctionele rechtbank heeft de betrokkene schuldig bevonden aan (p 1-2 van het vonnis).

“...(…)...”

De Dienst Vreemdelingenzaken kreeg op 04.03.2011 bevestiging dat dit vonnis in kracht van gewijsde is. De betrokkene werd veroordeeld tot een werkstraf en een geldboete. De betrokkene heeft met andere woorden onwettige middelen gebruikt om beroep te kunnen doen op de Belgische procedures tot gezinshereniging. Hij had in werkelijkheid niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap met een Belgische onderdaan aan te gaan. Wel integendeel, uit het vonnis blijkt dat hij een relatie had én religieus gehuwd was met een Turkse dame tijdens zijn huwelijk met Mevr. M. (...). Betrokkenes verblijfsrecht is het direct gevolg van intellectuele fraude en feiten van openbare orde. Als een gevolg wordt zijn recht op vestiging ingetrokken. (...)”

Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker niet betwist dat hij op 1 december 2009 door de correctionele rechtbank veroordeeld werd voor het aangaan van een schijnhuwelijk. Hij betwist evenmin dat dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.

Verzoeker wijst er daarentegen op dat zijn huwelijk nog niet is nietig verklaard. Hij wijst op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven, waarbij het huwelijk nietig verklaard werd, doch betoogt dat hij hiertegen beroep heeft aangetekend en dat deze zaak nog hangende is. Verzoeker zet vervolgens uitvoerig uiteen waarom hij het niet eens is met het standpunt van de rechter in eerste aanleg die concludeerde dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Verzoeker concludeert dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg verkeerdelijk en ontoereikend is gemotiveerd en er tot op heden, en minstens tot de definitieve uitspraak van het hof van beroep geen sprake kan zijn van een schijnhuwelijk en dus ook niet van fraude.

De Raad stelt evenwel vast dat verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht wijst op de feitelijke grondslag van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de vaststelling van intellectuele fraude en feiten van openbare orde door het sluiten van een schijnhuwelijk niet is gebaseerd op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet bepaalt overigens niet dat naast de vaststelling van een schijnhuwelijk, het huwelijk ook nietig moet zijn verklaard door de rechtbank van eerste aanleg en in voorkomend geval het hof van beroep. Daarentegen bepaalt artikel 42septies van de Vreemdelingenwet dat in geval van fraude of gebruik van andere onwettige middelen die doorslaggevend waren voor het bekomen van het verblijfsrecht, dit verblijfsrecht kan worden beëindigd. Verweerder heeft aan de hand van het vonnis van de correctionele rechtbank vastgesteld dat er *in casu* sprake is van een schijnhuwelijk en aldus van intellectuele fraude. Tevens stelde verweerder vast dat dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan. Verzoeker betwist deze motieven niet. Indien er sprake is van een schijnhuwelijk is de fraude in de zin van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet aangetoond. De Raad stelt bijgevolg vast dat het niet kennelijk onredelijk is van verweerder om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet nu de correctionele veroordeling voor het aangaan van een schijnhuwelijk in kracht van gewijsde is getreden.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij het volgende betoogt:

“Tevergeefs verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar het correctionele vonnis van de rechtbank van Leuven dd. 1/12/2009 om haar beslissing te gronden op artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980. Het komt immers enkel en alleen aan de burgerlijke rechter toe te oordelen of zij zich gebonden acht door het gezag van gewijsde van de correctionele rechter die besliste dat er sprake is van een schijnhuwelijk. De dienst vreemdelingenzaken kan zich geenszins in de plaats van de gerechtelijke macht stellen. Immers en indien het Hof van Beroep het huwelijk van verzoeker niet nietig verklaard, heeft dit als noodzakelijke consequentie dat het Hof van oordeel is dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk en dus van fraude.”

Verzoeker lijkt de mening te zijn toegedaan dat de burgerlijke rechtbank de enige rechtbank is die kan oordelen dat er sprake is van een schijnhuwelijk en aldus van fraude. Het loutere feit dat het huwelijk nog niet definitief nietig werd verklaard, belet echter niet dat op strafrechtelijk vlak de feiten van schijnhuwelijk onbetwistbaar komen vast te staan. Klaarblijkelijk heeft verzoeker enkel tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg beroep aangetekend en niet tegen het vonnis van de correctionele rechtbank. Dienvolgens staat de vaststelling dat er sprake is van een schijnhuwelijk onomstotelijk vast, daar het vonnis van de correctionele rechtbank kracht van gewijsde heeft. Bovendien bevat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg volgende vermelding: *“Dit correctioneel vonnis van 1.12.2009, inmiddels definitief geworden, dringt zich met gezag van gewijsde op aan de burgerlijke rechter.”*

Een schending van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM). Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

“1.

Tot zolang zijn proces in verband met de nietigverklaring hangende voor het Hof van Beroep te Brussel niet is beëindigd maakt een verwijderingsmaatregel een schending uit van artikel 6 EVRM nu éénieder in een gerechtelijke procesvoering recht heeft om zichzelf te verdedigen, hetgeen uiteraard niet kan indien zijn verblijfsvergunning wordt ingetrokken en hij het grondgebied dient te verlaten.

2.

Bovendien wordt overeenkomstig artikel 6 EVRM ieder geacht onschuldig te zijn tot zijn schuld is bewezen. Tot zolang er geen in kracht van gewijsde gegane beslissing is die het huwelijk van verzoeker nietig zou verklaren in de zaak die hangende is voor het Hof van Beroep te Brussel staat het niet onomstotelijk vast dat verzoeker een schijnhuwelijk heeft aangegaan en derhalve fraude heeft gepleegd. De beslissing van de dienst Vreemdelingen zaken waarbij de verblijfsvergunning van verzoeker werd beëindigd en waarbij hij het bevel kreeg het grondgebied te verlaten om de enkele reden dat hij fraude zou hebben gepleegd is bijgevolg eveneens een schending van artikel 6 EVRM.

3.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. In zoverre verzoeker bedoelt dat hij zich niet zal kunnen verdedigen in zijn zaak hangende voor het hof van beroep, nu hij het grondgebied dient te verlaten, stelt de Raad vast dat verzoeker zich te allen tijde door een advocaat kan laten vertegenwoordigen voor het hof van beroep. Tevens wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing het verblijfsrecht dat verzoeker verkreeg in functie van zijn echtgenote beëindigt. Deze beslissing belet verzoeker niet om op andere gronden, vanuit zijn herkomstland een verblijfsrecht aan te vragen, zoals een tijdelijk verblijfsrecht teneinde in persoon te kunnen verschijnen voor de rechtbank. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing hem belet de verdediging op te nemen. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij de mening lijkt te zijn toegedaan dat hij zich niet heeft kunnen verdedigen tegen de vaststelling dat er sprake is van een schijnhuwelijk waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. De Raad stelt immers vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het vonnis

van de correctionele rechtbank van 1 december 2009 waaruit, zoals hoger werd uiteengezet, onomstotelijk blijkt dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Verzoeker heeft zich kunnen verweren voor de correctionele rechtbank, nu uit het vonnis blijkt dat de rechtbank kennis nam van de conclusie en stukken neergelegd door beklaagde en zowel het openbaar ministerie als de beklaagde is gehoord, zodat het vonnis is genomen op tegenspraak. Het vonnis heeft kracht van gewijsde. Een arrest van het hof van beroep betreffende de nietigverklaring van het huwelijk kan het vonnis van de correctionele rechtbank niet wijzigen. Verzoeker toont bijgevolg geen schending van artikel 6 van het EVRM aan.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

"(...)1.

Verzoeker is op heden nog steeds gehuwd met mevrouw A.M. (...) en fraude is op heden nog niet naar het genoegen van recht bewezen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft minstens een verkeerde belangenafweging gemaakt nu zij verkiest de verblijfstitel van verzoeker te beëindigen en bijgevolg hem te bevelen het grondgebied te verlaten gegrond op het argument van fraude die echter naar het genoegen van recht nog niet definitief vaststaat in plaats van in die omstandigheden te kiezen voor het onbetwistbaar bestaande recht op een gezinsleven. Indien de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet zou worden vernietigd en bijgevolg verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd en hij het grondgebied dient te verlaten zou dit aldus ontegensprekelijk een schending uitmaken van het recht op een familie- en gezinsleven.

3.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker wijst erop dat zijn huwelijk nog steeds bestaat en dat fraude tot op heden nog niet naar genoegen van recht is bewezen.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende

hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Het louter bestaan van een huwelijkse band is op zich aldus niet voldoende. Verzoeker dient daarnaast aan te tonen dat er ook sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie. Verweerder heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, correct vastgesteld dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Het betoog, beperkt tot de verwijzing naar het bestaan van zijn huwelijk dat vooralsnog niet definitief is vernietigd, volstaat niet om aan te tonen dat er nog sprake is van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN